

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18

111 21 Praha 1

DS: snkabbm

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: L. R., nar. XXX
XXX

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: Ministerstvo vnitra ČR
Nad štolou 936/3
170 34 Praha 7
DS: 6bnaawp

Správní žaloba

na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního úřadu

podaná podle ustanovení § 82 *et seq.* soudního řádu správního (dále též jen „SŘS“)

Elektronicky

Plná moc

Soudní poplatek: žádost o osvobození v části V podání

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Usnesením Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, Územního odboru Teplice – 1. oddělení obecné kriminality, ze dne 12. srpna 2014, č. j. KRPU-91174-16/TČ-2014-040971-KP, bylo zahájeno trestní stíhání obviněného pro přečin projevu sympathií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku (dále jen „*TrZ*“), jehož se měl dopustit tím, že dne 29. března 2014 v době od 14.00 hod. do 17.00 hod. v Duchcově, okr. Teplice, na náměstí Republiky, byl v průběhu shromáždění a následného pochodu *Dělnické strany sociální spravedlnosti* oblečen do černého trika s viditelným modifikovaným vyobrazením tzv. slunečního kola umístěným mezi dvěma lvy.

[2] Dne 10. listopadu 2014 byl žalobce v rámci dožádání 1. oddělením obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování v Mostě vyslechnut a poté mu byly sejmuty daktyloskopické otisky a proveden bukální stěr. O tomto úkonu mu nebyl vydán žádný úřední záznam. Žalobce důvodně předpokládá, že tyto úkony byly provedeny za účelem zařazení jeho osobních údajů, daktyloskopických otisků a profilu deoxyribonukleové kyseliny (dále jen „*DNA*“), do policejních informačních systémů a databází.

[3] Protože žalobce nemá jinou možnost, jak proti tomuto postupu brojit, nezbývá mu než obrátit se na soud žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního úřadu podle ustanovení § 82 *et seq.* SŘS.

Důkaz: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, Územního odboru Most – 1. oddělení obecné kriminality – nechtě je vyžádán soudem

II. Žalobní body

II.A Policejní database daktyloskopických otisků a profilů DNA

[4] Policie České republiky provozuje od r. 2004 informační systém FODAGEN, obsahující fotografie, daktyloskopické otisky a genetické informace osob, získávané na základě zákonného zmocnění podle ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*PolZ*“). Daktyloskopické otisky jsou uloženy v daktyloskopických sbírkách, přístupných prostřednictvím automatisovaného daktyloskopického identifikačního systému AFIS 2000 a C-AFIS, profily DNA se evidují v *Národní databázi DNA*.

[5] Získat informace o tom, jakým způsobem je s osobními údaji evidovanými v těchto informačních systémech nakládáno, je nesnadné, neboť policie dlouhodobě odmítá poskytovat o nich jakékoli údaje, vyjma obecných thesí o jejich prospěšnosti a nezastupitelnosti v boji se zločinem.

[6] K průlomů došlo až v r. 2013, kdy Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. ledna 2013, č. j. 10 A 251/2011-38-43,¹ judikoval, že policie musí aktivistovi Tomáši Pecinovi poskytnout všechny jím požadované interní předpisy upravující nakládání policie s osobními údaji, týkající se, *inter alia*, těchto systémů, což policie poté v několika krocích učinila a tyto předpisy jsou tak nyní dostupné veřejnosti na Internetu (k těmto dokumentům podrobněji dále).

[7] V mezidobí bylo provozování *Národní database DNA* a systému FODAGEN upraveno nově vydaným závazným pokynem policejního presidenta č. 250/2013 ze dne 3. prosince 2013, o identifikačních úkonech, avšak navzdory citovanému rozsudku policie opět pokyn odmítla žadateli, spolku *Iuridicum Remedium, o. s.*, poskytnout, a uvolnila pouze některé části jeho textu; i ten je dostupný na Internetu.²

[8] Z takto získaných předpisů je patrné, že Policie České republiky využívá diskreční pravomoci vyvěrající z ustanovení § 65 PolZ velmi široce: úkony provádí a do databází zařazuje osobní údaje u všech osob, které jsou stíhány pro úmyslný trestný čin, a tyto údaje likviduje jen velice neochotně, a to i u osob, které se trestného činu nedopustily a identifikační úkon byl tedy *a limine* nedůvodný.

[9] Příkladem v případě daktyloskopických otisků ustanovení čl. 9 odst. 2 závazného pokynu policejního presidenta č. 30/2005 ze dne 14. března 2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek,³ určuje, že „pokud je vlastním šetřením policie nebo na základě pravomocného rozhodnutí státního zástupce nebo soudu zjištěno, že se skutek nestal, stanovuje se uschovací lhůta 5 let od tohoto zjištění. Pokud je na základě pravomocného rozhodnutí soudu zjištěno, že nebylo prokázáno, že se skutek stal, stanovuje se uschovací lhůta 10 let od tohoto zjištění.“ Obdobně podle čl. 9 odst. 3: „Pokud je vlastním šetřením policie nebo na základě pravomocného rozhodnutí státního zástupce nebo soudu zjištěno, že skutek není trestným činem, stanovuje se uschovací lhůta 10 let od tohoto zjištění.“

[10] Velmi podobný je přístup policie i k profilům DNA obviněných osob. Pokud trestní řízení vedené pro úmyslný trestný čin skončí pravomocným odsouzením, evidují se veškeré

¹ <http://www.pecina.cz/files/rozsudek63.pdf>

² <http://hlidacipes.org/odbery-dna-tajny-pokyn-policejniho-prezidenta/>

³ <http://www.pecina.cz/files/pokyn10.pdf>

osobní údaje odsouzeného, tzn. tyto profily stejně jako daktyloskopické otisky, po dobu 80 let od vložení do systému FODAGEN, bez ohledu na to, o jak závažný delikt se jednalo a jaký trest byl odsouzenému uložen; důvodnost evidence se poté již nikdy nepřezkoumává [*explicite* viz čl. 73 odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) pokynu č. 250/2013].

Důkaz: závazný pokyn policejního presidenta č. 250/2013 ze dne 3. prosince 2013, o identifikačních úkonech (částečně znečitelněný) – v příloze
závazný pokyn policejního presidenta č. 30/2005 ze dne 14. března 2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek – v příloze

II.B Možnost dosáhnout likvidace osobních údajů

[11] *De lege lata* neexistuje cesta, jak by mohl subjekt údajů dosáhnout likvidace svých osobních údajů, pokud jsou tyto policií zpracovávány na základě zmocnění podle ustanovení § 65 PolZ.

[12] *Prima facie* vyloučen je postup podle § 83 PolZ, neboť toto ustanovení dopadá toliko na osobní údaje nepravdivé nebo nepřesné, nikoli na takové, které jsou policií zpracovávány neoprávněně, resp. již nejsou pro plnění jejích úkolů potřebné. Nad touto diskrepancí se *obiter dictum* pozastavil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. května 2009, č. j. 7 As 60/2007-63⁴ (č. l. 69 nahore), jiný výklad však jednoznačná dikce zákona nepřipouští.

[13] K dispozici tak zůstává pouze cesta žádosti o likvidaci osobních údajů podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „ZOOÚ“), avšak ani ta by nemohla vést k cíli, neboť na tyto případy pamatuje interní legislativa Policie České republiky závazným pokynem policejního presidenta č. 215/2008 ze dne 31. prosince 2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů).⁵ Z ustanovení části jedenácté tohoto pokynu vyplývá, že policie by takové žádosti, pokud je dosud vedeno trestní řízení, v jehož rámci byly osobní údaje získány, nevyhověla, nehledě na to, že čekáním na projednání žádosti by žalobce mohl zmeškat dvouměsíční lhůtu pro podání správní žaloby proti nezákonnému zásahu (§ 84 odst. 1 SŘS), a je otázkou, zda lze podání takové žádosti pokládat za jiný právní prostředek, jímž se lze domáhat ochrany nebo nápravy ve smyslu ustanovení § 85 SŘS.

[14] Ačkoli je povinností policie žádost řádně projednat a písemně žadateli odpovědět, a to bez zbytečného odkladu (§ 21 odst. 5 ZOOÚ), o způsobu vyřízení žádosti se nevydává

⁴http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2007/0060_7As__0700063A_prevedeno.pdf

⁵<http://www.pecina.cz/files/informace1.rar>

rozhodnutí, což ve spojení s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 24. dubna 2013, sp. zn. 30 Cdo 3279/2012, ECLI:CZ:NS:2013:30.CDO.3279.2012.1,⁶ že proti tomuto zásahu je třeba brojit žalobou podle § 82 *et seq.* SŘS, vede žalobce k přesvědčení, že nevyužití postupu podle ustanovení § 21 ZOOÚ nepředstavuje překážku úspěšného podání správní žaloby proti faktickému zásahu.

[15] Konec žalobní lhůty v soudním řádu správním se – dle mínění žalobce nepřilíš šťastně – odvíjí *stricte* od okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o zásahu, nikoli ode dne, kdy byl vyrozuměn o neúspěchu posledního prostředku ochrany ve smyslu ustanovení § 85 SŘS. Legislativně neupraveny tak zůstávají situace, kdy je jiný prostředek ochrany způsobilý dosáhnout efektivní nápravy k dispozici, avšak proti rozhodnutí o něm nelze brojit žalobou, resp. řízením o něm ve vydání rozhodnutí nevyústí.

[16] Touto eventualitou se zabýval Nejvyšší správní soud v poněkud jiné souvislosti v rozsudku ze dne 17. prosince 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44.⁷ V něm judikoval, že „*podání stížnosti podle § 175 správního řádu není podmínkou přípustnosti žaloby ve věci nezákonného zásahu*“, z čehož lze dovodit, že podobný režim ve vztahu k tomuto žalobnímu typu má i žádost podle § 21 ZOOÚ, přičemž další otázkou je, zda ustanovení § 83 PolZ nepředstavuje vůči ustanovení § 21 ZOOÚ komplexní *lex specialis*, vedle níž se obecná úprava neuplatní.

[17] Z relevantní judikatury lze citovat i nepublikované usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. ledna 2013, č. j. 1 Co 67/2012-35, ve kterém vrchní soud nepřisvědčil právnímu názoru soudu I. stupně, že projednání obdobného nároku soudem (dle tehdejšího stavu judikatury se arci mělo za to, že v řízení o ochranu osobnosti a nikoli o správní žalobě proti faktickému zásahu) nemusí předcházet žádost o nápravu adresovaná policejnímu presidiu.

[18] Pro úplnost je dlužno dodat, že podle dikce § 21 ZOOÚ ve znění účinném od 1. ledna 2012 nemůže být efektivním prostředkem ochrany ani podání k Úřadu pro ochranu osobních údajů. To vyplývá z rozsáhlé judikatury zvláštního kompetenčního senátu, z níž žalobce namátkou odkazuje na usnesení č. j. Konf 34/2013-9, Konf 57/2012-10, Konf 53/2012-16 a Konf 11/2011-6.

[19] Lze tedy uzavřít, že jedinou cestou, jak se žalobce může domáhat likvidace osobních údajů, které o něm policie zpracovává, pořadem práva správního, je postup podle § 21 ZOOÚ,

⁶http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/F8D7F090821E8089C1257B5D003271D0?openDocument&Highlight=0,

⁷http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2010/0002_4Aps_100_20110105124443_prevedeno.pdf

příčemž ten by s pravděpodobností hraničící s jistotou nevedl k úspěchu a jeho uplatněním by žalobce zřejmě zmeškal propadnou lhůtu k podání správní žaloby.

Důkaz: závazný pokyn policejního presidenta č. 215/2008 ze dne 31. prosince 2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů) – v příloze

II.C Soulad ustanovení § 65 zákona o policii s ústavním pořádkem

[20] Žalobce je přesvědčen, že tak široce pojatá pravomoc postupovat při získávání a uchovávání osobních údajů, jak ji zakotvuje zákon o policii, naráží na meze ústavnosti, resp. nelze ji vůbec pokládat za ústavně konformní.

[21] Účelným se jeví zahájit rozbor judikatury citací nálezu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“ nebo „Soud“) ze dne 25. března 1983 ve věci *Silver et al. v. Spojené království* (stížnosti č. 5947/72, 6205/73, 7052/75, 7061/75, 7107/75, 7113/75 a 7136/75),⁸ v němž Soud judikoval, že *“a law which confers a discretion must indicate the scope of that discretion”*⁹ (§ 88).

[22] Ustanovení § 65 odst. 1 PolZ dává policii pravomoc snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu; b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu; c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence; a d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena. Podle ustanovení § 65 odst. 5 PolZ policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.

[23] Uvedená ustanovení tedy policii nijak neomezují v tom, u kterých osob spadajících pod písm. a) až d) budou tyto úkony provedeny, a podobně liberální je odst. 5: kdy nezbytnost zpracování osobních údajů pomine, rozhoduje opět, zcela podle vlastního uvážení, policie. Způsob, jak toto rozhodování probíhá, není podřízen ani zákonným kritériím, ani nepodléhá

⁸ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57577>

⁹ zákon, který připouští uvážení, musí stanovit rozsah tohoto uvážení

nezávislému přezkumu, a jedná se o příklad Soudem reprobovaného bezbřehého, ničím neomezeného uvážení; žalobce podotýká, že za těchto okolností není překvapivé, že policie provádí identifikační úkony u všech osob, u nichž jí to zákon dovoluje, a k likvidaci těchto údajů přistupuje jen výjimečně, a to pouze v situaci, že důvod jejich získání pominul např. v důsledku zastavení trestního stíhání nebo vydání pravomocného zprošťujícího rozsudku.

[24] Podle ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) má každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (odst. 1) a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (odst. 2).

[25] Co rozumět formulací „*v souladu se zákonem*“,¹⁰ vyložil ESLP v nálezu ze dne 26. dubna 1979 ve věci *Sunday Times v. Spojené království I* (stížnost č. 6538/74),¹¹ ve kterém judikoval (§ 49):

*“In the Court’s opinion, the following are two of the requirements that flow from the expression ‘prescribed by law’. Firstly, the law must be adequately accessible: the citizen must be able to have an indication that is adequate in the circumstances of the legal rules applicable to a given case. Secondly, a norm cannot be regarded as a ‘law’ unless it is formulated with sufficient precision to enable the citizen to regulate his conduct: he must be able—if need be with appropriate advice—to foresee, to a degree that is reasonable in the circumstances, the consequences which a given action may entail.”*¹²

[26] Že evidence (jakýchkoli) osobních údajů jednotlivce orgánem veřejné moci je zásahem do práva na ochranu soukromí, vysvětlil Soud v nálezu Velkého senátu ze dne 4. května 2000 ve věci *Rotaru v. Rumunsko* (stížnost č. 28341/95):¹³

« La Cour rappelle que tant la mémorisation par une autorité publique de données relatives à la vie privée d’un individu que leur utilisation et le refus d’accorder la faculté de les réfuter

¹⁰ přesněji stanovený, předpokládaný nebo předvídaný zákonem (angl. *prescribed by law*, fr. *prévüe par la loi*)

¹¹ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57584>

¹² Podle názoru Soudu plynou z formulace „stanovený zákonem“ mimo jiné následující dva požadavky. Za prvé musí být zákon dostatečně dostupný: občan musí být schopen nalézt okolnostem přiměřené vodítko, která zákonná ustanovení se v daném případě uplatní. Za druhé, normu nelze považovat za „zákon“, není-li formulována dostatečně přesně tak, aby jí občan mohl přizpůsobit své jednání: ten musí být schopen – v případě potřeby s odpovídající pomocí – s mírou určitosti, která je za daných okolností dostatečná, předvídat následky, jež dané jednání může přivodit.

¹³ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-63075>

*constituent une ingérence dans le droit au respect de sa vie privée garanti par l'article 8 § 1 de la Convention. »*¹⁴

[27] Ve světle této prejudikatury přistoupil pak ESLP k přezkumu situace ve Spojeném království, resp. v Anglii a ve Walesu, která se v té době v mnoha směrech současné situaci v České republice podobala.

[28] Nález Velkého senátu ESLP ze dne 4. prosince 2008 ve věci *S. et Marper v. Spojené království* (stížnosti č. 30562/04 a 30566/04)^{15,16} pokládá žalobce za potřebné citovat *in extenso*, neboť na rozhodovanou věc plně dopadá (nejdůležitější pasáže textu žalobce vyznačil polotučným písmem):

“105. The Court finds it to be beyond dispute that the fight against crime, and in particular against organised crime and terrorism, which is one of the challenges faced by today’s European societies, depends to a great extent on the use of modern scientific techniques of investigation and identification [...]

106. However, while it recognises the importance of such information in the detection of crime, the Court must delimit the scope of its examination. The question is not whether the retention of fingerprints, cellular samples and DNA profiles may in general be regarded as justified under the Convention. The only issue to be considered by the Court is whether the retention of the fingerprint and DNA data of the applicants, as persons who had been suspected, but not convicted, of certain criminal offences, was justified under Article 8, paragraph 2 of the Convention.

107. The Court will consider this issue with due regard to the relevant instruments of the Council of Europe and the law and practice of the other Contracting States. The core principles of data protection require the retention of data to be proportionate in relation to the purpose of collection and insist on limited periods of storage (see paragraphs 41–44 above). These

¹⁴ Soud připomíná, že uchovává-li orgán veřejné moci informace týkající se soukromí jednotlivce, stejně tak jako když je využívá anebo když odpírá možnost jejich pravdivost vyvrátit, představuje to zásah do práva na ochranu soukromí chráněného čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

¹⁵ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-90051>

¹⁶ 105. Pro Soud je mimo veškerou pochybnost skutečnost, že boj proti kriminalitě a zejména proti organizovanému zločinu a terorismu, který představuje jednu z výzev, kterým evropská společnost v současnosti musí čelit, závisí na širokém použití moderních vědeckých technologií vyšetřování a ztotožňování [...]

106. Nicméně i přes uznání důležité role, kterou hrají tyto informace při odhalování trestné činnosti, musí Soud vymezit rozsah svého přezkumu. Otázkou není určit, zda uchovávaní otisků prstů, vzorků buněčného materiálu či profilů DNA obecně může být ospravedlnitelné ve světle Úmluvy. Jedinou otázkou, kterou Soud musí posoudit, je, zda uchovávaní otisků prstů a DNA stěžovatelů jakožto osob podezřelých ze spáchání určitých trestných činů, ale nakonec neodsouzených, bylo ospravedlnitelné z pohledu čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

107. Soud přistoupil k vlastnímu posouzení s patřičným zřetelem k relevantním nástrojům Rady Evropy a práva i praxe účinných v ostatních členských státech. **Základní zásady ochrany osobních údajů vyžadují, aby uchovávaní údajů bylo přiměřené cíli, pro který byly údaje zajištěny, a musí být časově omezené** (srov. § 41–44). Je patrné, že členské státy systematicky aplikují tyto zásady v souladu s Úmluvou o ochraně dat a pozdějších doporučení Výboru ministrů v policejním sektoru (srov. § 45–49).

108. Pokud jde konkrétně o vzorky buněčného materiálu, většina členských států povoluje jejich odebrání v rámci trestního řízení **pouze u osob podezřelých ze spáchání trestných činů určitého stupně závažnosti**. Ve velké většině členských států disponujících databází DNA musí být vzorky buněčného materiálu a genetické profily

principles appear to have been consistently applied by the Contracting States in the police sector in accordance with the Data Protection Convention and subsequent Recommendations of the Committee of Ministers (see paragraphs 45–49 above).

108. As regards, more particularly, cellular samples, most of the Contracting States allow these materials to be taken in criminal proceedings only from individuals suspected of having committed offences of a certain minimum gravity. In the great majority of the Contracting States with functioning DNA databases, samples and DNA profiles derived from those samples are required to be removed or destroyed either immediately or within a certain limited time after acquittal or discharge. A restricted number of exceptions to this principle are allowed by some Contracting States (see paragraphs 47–48 above).

[...]

112. The Court cannot, however, disregard the fact that, notwithstanding the advantages provided by comprehensive extension of the DNA database, other Contracting States have chosen to set limits on the retention and use of such data with a view to achieving a proper balance with the competing interests of preserving respect for private life. The Court observes that the protection afforded by Article 8 of the Convention would be unacceptably weakened if the use of modern scientific techniques in the criminal-justice system were allowed at any cost and without carefully balancing the potential benefits of the extensive use of such techniques against important private-life interests. In the Court's view, the strong consensus existing among the Contracting States in this respect is of considerable importance and narrows the margin of appreciation left to the respondent State in the assessment of the permissible limits of the interference with private life in this sphere. The Court considers that any State claiming a pioneer role in the development of new technologies bears special responsibility for striking the right balance in this regard.

zničeny či vymazány, a to buď ihned nebo v určité lhůtě po zproštění obvinění či zastavení trestního stíhání. Některé členské státy povolují omezený počet výjimek z této zásady (srov. § 47–48).

[...]

112. Soud nicméně nemůže pominout skutečnost, že navzdory výhodám vyplývajícím z maximálního rozšiřování database vzorků DNA se ostatní členské státy rozhodly stanovit meze uchovávání a používání takových údajů s cílem dosáhnout přiměřené rovnováhy s konkurenčním zájmem zakládajícím ochranu soukromého života. Soud podotýká, že ochrana poskytnutá článkem 8 Úmluvy by byla nepřijatelným způsobem oslabena, kdyby použití moderní vědecké technologie v systému trestního soudnictví bylo povoleno za každou cenu a bez pečlivého vyvážení výhod plynoucích z širokého používání technologií na jedné straně a základních zájmů spojených s ochranou soukromého života na straně druhé. Podle Soudu má silný konsensus existující v tomto ohledu v členských státech značný význam a zmenšuje míru uvážení, kterou žalovaný členský stát disponuje při stanovení, jak daleko může jít zásah do soukromého života dovolený v této oblasti. Soud se domnívá, že každý členský stát aspirující na roli průkopníka ve vývoji nových technologií nese zvláštní odpovědnost za to, aby nalezl správnou rovnováhu v dané oblasti.

113. V této věci byly otisky prstů a vzorky buněčného materiálu stěžovatelů odebrány a jejich profily DNA vytvořeny v rámci trestního řízení vedeného pro pokus krádeže u prvního stěžovatele a pro týrání družky u druhého. Údaje byly uloženy v souladu se zákonem povolujícím jejich uchovávání po neomezenou dobu, přestože první stěžovatel byl zproštěn obžaloby a trestní stíhání druhého bylo zastaveno.

114. Soud musí zkoumat, zda neomezené uchovávání otisků prstů a vzorků DNA všech podezřelých, ale neodsouzených osob se opírá o relevantní a dostatečné důvody.

115. I když pravomoc uchovávat otisky prstů, vzorky buněčného materiálu a profily DNA neodsouzených osob v Anglii a Walesu existuje teprve od roku 2001, vláda tvrdí, že uchovávání tohoto materiálu se v boji s kriminali-

113. *In the present case, the applicants' fingerprints and cellular samples were taken and DNA profiles obtained in the context of criminal proceedings brought on suspicion of attempted robbery in the case of the first applicant and harassment of his partner in the case of the second applicant. The data were retained on the basis of legislation allowing for their indefinite retention, despite the acquittal of the former and the discontinuance of the criminal proceedings against the latter.*

114. *The Court must consider whether the permanent retention of fingerprint and DNA data of all suspected but unconvicted people is based on relevant and sufficient reasons.*

115. *Although the power to retain fingerprints, cellular samples and DNA profiles of unconvicted persons has only existed in England and Wales since 2001, the Government argue that their retention has been shown to be indispensable in the fight against crime. Certainly, the statistical and other evidence, which was before the House of Lords and is included in the material supplied by the Government (see paragraph 92 above) appears impressive, indicating that DNA profiles that would have been previously destroyed were linked with crime-scene stains in a high number of cases.*

116. *The applicants, however, assert that the statistics are misleading, a view supported in the Nuffield Report. It is true, as pointed out by the applicants, that the figures do not reveal the extent to which this "link" with crime scenes resulted in convictions of the persons concerned or the number of convictions that were contingent on the retention of the samples of unconvicted persons. Nor do they demonstrate that the high number of successful matches with crime-scene stains was only made possible through indefinite retention of DNA records of all such persons. At the same time, in the majority of the specific cases quoted by the Government (see paragraph 93 above), the DNA records taken from the suspects produced successful matches only with earlier crime-scene stains retained on the data base. Yet such matches could have been made even in*

tou ukázalo nezastupitelným. Jistě, statistiky spolu s dalšími důkazy předloženými Sněmovně lordů a převzatými do dokumentů předložených vládou Soudu (srov. § 92) jsou působivé a naznačují, že profily DNA, jež měly být již dříve zničeny, byly ve velkém počtu využity při porovnávání se stopami zajištěnými na místě činu.

116. Stěžovatelé nicméně tvrdí, že tyto statistiky jsou zavádějící, stejně jako to potvrzuje Nuffieldova zpráva. Je pravda, že, jak zdůrazňují stěžovatelé, čísla neodhalují, do jaké míry toto „propojení“ se stopami zajištěnými na místě činu vedlo k odsouzení daných osob, stejně jako neuvádějí počet odsouzení využívajících uchovávaných vzorků neodsouzených osob. Navíc ani neprokazují, že by velký počet shod se stopami pocházejícími z místa činu byl možný pouze díky neomezenému uchovávání vzorků DNA všech kategorií osob. Stejně tak ve většině specifických případů citovaných vládou (srov. § 93) vzorky DNA získané z odběrů od podezřelých vyústil výlučně ke shodě se stopami dříve uchovanými v databasi údajů. Tudíž této shody mohlo být dosaženo, i kdyby se nepoužíval současný systém umožňující neomezené uchovávání vzorků DNA všech podezřelých, ale neodsouzených osob.

117. Jakkoli ani statistiky, ani příklady poskytnuté vládou samy o sobě neprokazují, že by nebylo možné odhalit a s úspěchem stíhat pachatele trestných činů bez neomezeného a nerozlišujícího uchovávání otisků prstů a vzorků DNA všech osob nacházejících se v situaci analogické situaci stěžovatelů, Soud připouští, že rozšíření database přispělo k odhalování a předcházení trestné činnosti.

118. Nicméně zbývá určit, zda je takové uchovávání přiměřené a nastoluje správnou rovnováhu mezi konkurujícími si veřejnými a soukromými zájmy.

119. V tomto ohledu je Soud šokován paušálním a nerozlišujícím charakterem pravomoci uchovávat údaje, která platí v Anglii a Walesu. Materiál může být uchovávan bez ohledu na povahu a závažnost trestného činu, ze kterého byla osoba původně podezřelá, a nezávisle na jejím věku; je možné odebrat – a poté uchovávat – otisky prstů a biologické vzorky u všech osob, které byly zadrženy v souvislosti s trestným činem zapisovaným do

the absence of the present scheme, which permits the indefinite retention of DNA records of all suspected but unconvicted persons.

117. While neither the statistics nor the examples provided by the Government in themselves establish that the successful identification and prosecution of offenders could not have been achieved without the permanent and indiscriminate retention of the fingerprint and DNA records of all persons in the applicants' position, the Court accepts that the extension of the database has nonetheless contributed to the detection and prevention of crime.

118. The question, however, remains whether such retention is proportionate and strikes a fair balance between the competing public and private interests.

119. In this respect, the Court is struck by the blanket and indiscriminate nature of the power of retention in England and Wales. The material may be retained irrespective of the nature or gravity of the offence with which the individual was originally suspected or of the age of the suspected offender; fingerprints and samples may be taken—and retained—from a person of any age, arrested in connection with a recordable offence, which includes minor or non-imprisonable offences. The retention is not time-limited; the material is retained indefinitely whatever the nature or seriousness of the offence of which the person was suspected. Moreover, there exist only limited possibilities for an acquitted individual to have the data removed from the nationwide database or the materials destroyed (see paragraph 35 above); in particular, there is no provision for independent review of the justification for the retention according to defined criteria, including such factors as the seriousness of the offence, previous arrests, the strength of the suspicion against the person and any other special circumstances.

120. The Court acknowledges that the level of interference with the applicants' right to private life may be different for each of the three different categories of personal data retained. The retention

policejního rejstříku, což zahrnuje i trestné činy méně závažné či nepodléhající trestu odnětí svobody, bez ohledu na věk těchto osob. Uchovávání vzorků není časově omezeno: materiál je uchováván trvale, nezávisle na povaze či závažnosti trestného činu, který měla podezřelá osoba spáchat. Navíc pro osobu, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno, existuje pouze omezená možnost, jak se domoci vymazání údajů z národního databáze či zničení vzorků (srov. § 35); zákonodárce zejména nepočítal s výkonem nezávislé kontroly nad důvodností uchovávání materiálu na základě přesných kritérií, jako je závažnost trestného činu, předchozí zadržení, intenzita podezření u dané osoby, či další zvláštní okolnosti.

120. Soud uznává, že zásah do práva stěžovatelů na soukromý život mohl být rozdílného stupně pro každou ze tří kategorií uchovávaných osobních údajů. Uchovávání vzorků buněčného materiálu je obzvláště nežádoucí z důvodu hojnosti v nich obsažených genetických informací a informací týkajících se zdravotního stavu. Tudiž takový režim nerozlišujícího a bezpodmínečného uchovávání jako v daném případě vyžaduje bez ohledu na tyto rozdíly přísnou kontrolu.

121. Vláda tvrdí, že uchovávání by mohlo mít přímý či významný dopad na stěžovatele pouze v případě, že by shoda s databází v budoucnosti odhalila jejich účast na trestném činu. Soud se s tímto argumentem nemůže ztotožnit a znovu opakuje, že na samotný fakt uchovávání či ukládání osobních údajů orgány veřejné moci, ať jsou získány jakýmkoli způsobem, musí být nahlíženo tak, že má přímý vliv na soukromý život dané osoby, bez ohledu na to, zda údaje budou nebo nebudou později použity (srov. § 67).

122. Obzvláštní znepokojení v dané věci vzbuzuje riziko stigmatisace vyplývající ze skutečnosti, že s osobami v situaci stěžovatelů, jež nebyly uznány vinnými ze spáchání některého trestného činu a mají tedy právo požívat presumpce nevinny, je zacházeno stejně jako s osobami odsouzenými. V tomto ohledu musí mít Soud na paměti, že právo každého požívat presumpce nevinny zaručené Úmluvou zahrnuje obecné pravidlo, že po zproštění již nelze vůči obviněnému vyslovovat pochybnosti ohledně jeho nevinny (viz *Asan Rushiti* proti *Rakousku*, č. 28389/95,

of cellular samples is particularly intrusive given the wealth of genetic and health information contained therein. However, such an indiscriminate and open-ended retention regime as the one in issue calls for careful scrutiny regardless of these differences.

121. The Government contend that the retention could not be considered as having any direct or significant effect on the applicants unless matches in the database were to implicate them in the commission of offences on a future occasion. The Court is unable to accept this argument and reiterates that the mere retention and storing of personal data by public authorities, however obtained, are to be regarded as having direct impact on the private-life interest of an individual concerned, irrespective of whether subsequent use is made of the data (see paragraph 67 above).

*122. Of particular concern in the present context is the risk of stigmatisation, stemming from the fact that persons in the position of the applicants, who have not been convicted of any offence and are entitled to the presumption of innocence, are treated in the same way as convicted persons. In this respect, the Court must bear in mind that the right of every person under the Convention to be presumed innocent includes the general rule that no suspicion regarding an accused's innocence may be voiced after his acquittal (see *Asan Rushiti v. Austria*, no. 28389/95, § 31, 21 March 2000, with further references). It is true that the retention of the applicants' private data cannot be equated with the voicing of suspicions. Nonetheless, their perception that they are not being treated as innocent is heightened by the fact that their data are retained indefinitely in the same way as the data of convicted persons, while the data of those who have never been suspected of an offence are required to be destroyed.*

123. The Government argue that the power of retention applies to all fingerprints and samples taken from a person in connection with the investigation of an offence and does not depend on innocence or guilt. It is further submitted that the fingerprints and samples have been lawfully taken and that their retention is not related to the fact that they were originally suspected of committing a crime, the sole reason for their retention being to increase the size and, therefore,

§ 31, z 21. března 2000, s dalšími odkazy). Je pravda, že uchovávání osobních údajů stěžovatelů nelze srovnávat s vyjadřováním pochybností. Nicméně pocit, že stěžovatelé nejsou považováni za nevinné, je posilován skutečností, že údaje o jejich osobě jsou uchovávány po neomezenou dobu stejně jako u odsouzených osob, zatímco údaje o osobách nikdy neobviněných ze spáchání trestného činu musí být zničeny.

123. Vláda argumentuje, že pravomoc uchovávat údaje je uplatňována na všechny otisky prstů a biologické vzorky odebrané osobě v rámci vyšetřování trestného činu, nezávisle na nevině či vině. Navíc otisky prstů a vzorky byly stěžovatelům odebrány legálně a jejich uchovávání nesouvisí s tím, že stěžovatelé byli na počátku podezřelí ze spáchání trestného činu, nýbrž jediným důvodem jejich uchování je snaha zvýšit užitečnost database údajů za účelem budoucí identifikace pachatelů. Soud se nicméně domnívá, že tento argument lze jen stěží uvést do souladu s povinností zakotvenou v § 64 odst. 3 zákona o policii zničit otisky prstů a vzorky na žádost osob, které se odběru podrobily dobrovolně, přestože by tento materiál pomohl podobným způsobem zvýšit rozsah a účelnost database. Aby mohl Soud ospravedlnit takové rozdíly v zacházení s osobními údaji stěžovatelů a osobními údaji odsouzených osob, by od vlády vyžadovalo předložit pádné důvody.

[...]

125. Závěrem se Soud domnívá, že paušální a nerozlišující charakter pravomoci uchovávat otisky prstů, vzorky buněčného materiálu a profily DNA osob podezřelých, avšak neodsouzených pro spáchání trestného činu tak, jak tomu bylo v případě stěžovatelů v dané věci, nenastoluje správnou rovnováhu mezi vzájemně si konkurujícími veřejnými a soukromými zájmy, a že žalovaný stát překročil v tomto směru maximální přijatelnou míru uvážení. Předmětné uchovávání tudíž představuje nepřiměřený zásah do práva stěžovatelů na respektování jejich soukromého života a nemůže být pokládáno za opatření v demokratické společnosti nezbytné. Tento závěr dovoluje Soudu nezabývat se kritikou směřovanou stěžovateli proti dostatečnosti některých záruk, jako

the use of the database in the identification of offenders in the future. The Court, however, finds this argument difficult to reconcile with the obligation imposed by section 64(3) of the PACE to destroy the fingerprints and samples of volunteers at their request, despite the similar value of the material in increasing the size and utility of the database. Weighty reasons would have to be put forward by the Government before the Court could regard as justified such a difference in treatment of the applicants' private data compared to that of other unconvicted people.

[...]

125. In conclusion, the Court finds that the blanket and indiscriminate nature of the powers of retention of the fingerprints, cellular samples and DNA profiles of persons suspected but not convicted of offences, as applied in the case of the present applicants, fails to strike a fair balance between the competing public and private interests and that the respondent State has overstepped any acceptable margin of appreciation in this regard. Accordingly, the retention at issue constitutes a disproportionate interference with the applicants' right to respect for private life and cannot be regarded as necessary in a democratic society. This conclusion obviates the need for the Court to consider the applicants' criticism regarding the adequacy of certain particular safeguards, such as too broad an access to the personal data concerned and insufficient protection against the misuse or abuse of such data.

126. Accordingly, there has been a violation of Article 8 of the Convention in the present case."

[29] Po tomto nálezu pak ESLP vydal řadu dalších rozhodnutí, z nichž vyplynulo, že přípustné je dlouhodobé, případně trvalé uchovávání genetických údajů pouze v případě osob odsouzených pro závažnou trestnou činnost. Příkladem v rozhodnutí ze dne 4. června 2013 ve věci *Peruzzo et Martens v. Německo* (stížnosti č. 7841/08 a 57900/12)¹⁷ se jednalo v případě prvního stěžovatele o recidivistu pravomocně odsouzeného k mnohaletým trestům odnětí svobody za drogové trestné činy, v případě druhého o osobu pravomocně odsouzenou pro dva případy ublížení na zdraví, vydírání a nebezpečného pronásledování. V tom Soud navázal na starší judikaturu, kupř. rozhodnutí ze dne 7. prosince 2006 ve věci *van der Velden v. Nizozemí* (stížnost č. 29514/05),¹⁸ kde byla stěžovatelem osoba odsouzená za pět bankovních loupeží, krádeže čtyř motorových vozidel a loupežné přepadení spojené s vydíráním k trestu šesti let odnětí svobody. Podobně tomu bylo v dalších případech, kdy ESLP posoudil uchovávání osobních údajů odsouzených jako legitimní opatření a neshledal v něm porušení práva na ochranu soukromí ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

[30] Posuzujeme-li českou situaci *sub specie* judikatury ESLP, nelze než dospět k závěru, že tak, jak je formulováno ustanovení § 65 PolZ, nemůže zákon obstat jako ústavně

např. proti příliš širokému přístupu k dotčeným osobním údajům a nedostatečné ochraně proti nesprávnému použití či zneužití těchto údajů.

126. V dané věci tedy došlo k porušení článku 8 Úmluvy.

[ASPI ID: JUD151587CZ; opraveno]

¹⁷ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-121998>

¹⁸ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-78858>

konformní: policii je jím poskytován prostor k neomezeně širokému uvážení, není stanovena minimální závažnost trestného činu, pro který je přípustné uchovávat osobní údaje odsouzených, optimálně v odstupňování v závislosti na druhu osobních údajů, není určena maximální doba retence – opět optimálně podle druhu osobních údajů a závažnosti deliktu, veřejnosti jsou dlouhodobě upírány informace o tom, jak je se zpracovávanými osobními údaji nakládáno, a policie přistupuje liknavě i k povinnosti zlikvidovat osobní údaje osob, jejichž trestní stíhání vyústilo ve zprošťující rozsudek nebo bylo zastaveno a je na ně tedy nutno pohlížet nejen jako na osoby nevinné, ale notabilně i jako na bezúhonné.

[31] I když se objevily snahy tuto protiústavní situaci řešit a eliminovat ji minimálně v oblasti uchovávání genetických informací přijetím zvláštního zákona o DNA, tyto pokusy zatím nedospěly ani do stadia předložení návrhu zákona Poslanecké sněmovně.

II.D Vnitrostátní právní úprava ve světle mezinárodních závazků České republiky

[32] Stejně jako s judikaturou ESLP je zákon o policii ve frapantním rozporu i s doporučením Výboru ministrů Rady Evropy členským státům č. R (92) 1 ze dne 10. února 1992.¹⁹ Doporučení uvádí:

„Měla by být přijata opatření zajišťující, že výsledky analýzy DNA a informace z nich odvozené budou zničeny, jakmile nebude potřeba nadále je uchovávat pro účely, k nimž byly použity. Výsledky analýzy DNA a informace z nich odvozené však mohou být uchovány, jestliže byl dotčený jednotlivec odsouzen pro závažné trestné činy ohrožující život, zdraví nebo bezpečnost osob. Pro takové případy musí vnitrostátní právní předpisy stanovit přesnou dobu uchovávání. [...] Tam, kde je dotčena bezpečnost státu, mohou vnitrostátní právní předpisy členského státu povolit uchovávání vzorků, výsledků analýzy DNA a informací z nich odvozených i tehdy, když dotčený jednotlivec nebyl obviněn nebo odsouzen pro trestný čin. V takových případech by ve vnitrostátních právních předpisech měla být přesně stanovena doba uchovávání. / Vytvoření a provozování jakéhokoli registru DNA pro účely vyšetřování a stíhání trestných činů by mělo být právně upraveno.“

[33] Nemožnost subjektu údajů dosáhnout likvidace přesných, avšak nedůvodně nebo excesivně evidovaných osobních údajů postupem podle ustanovení § 83 PolZ naráží rovněž na ustanovení čl. 8 písm. c) a d) Úmluvy o ochraně osob se zřetelem na automatisované zpracování osobních dat, č. 115/2001 Sb. m. s., podle které musí být každé osobě umožněno docílit, podle povahy případu, opravu těchto údajů nebo jejich vymazání, jestliže byly zpracovány v rozporu s vnitrostátním právním řádem uplatňujícím základní zásady stanovené v člancích

¹⁹<https://www.uouu.cz/doporuzeni-c-r-92-1-vyboru-ministru-clenskym-statum-o-vyuzivani-analyzy-deoxyribonukleove-kyseliny-dna-v-ramci-systemu-trestni-justice/ds-1815/archiv=0&p1=1659>

5 a 6 této Úmluvy, a mít opravný prostředek, není-li vyhověno její žádosti o potvrzení, případně o sdělení, opravení nebo vymazání, jak je uvedeno v písmenech b) a c) tohoto článku. Prohlášením ministerstva zahraničních věcí ze dne 24. září 2003, č. 28/2005 Sb. m. s., bylo vysloveno, že Česká republika uplatní tuto Úmluvu rovněž na soubory osobních údajů, které se nezpracovávají automatisovaně.

II.E Návrh na přerušování řízení s derogačním návrhem Ústavnímu soudu

[34] Za těchto okolností, jestliže má být ustanovení § 65 PolZ ve věci aplikováno, je na místě navrhnout, aby soud řízení podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) SŘS

p ř e r u š i l

a navrhl Ústavnímu soudu derogaci tohoto ustanovení pro jeho shora vysvětlený rozpor s ústavním pořádkem.

II.F Zásah do žalobcových práv

[35] Dojde-li soud k závěru, že podání derogačního návrhu dle § 34 není důvodné, měl by přistoupit k posouzení, zda identifikačními úkony a následným presumptivním vložením žalobcových osobních údajů do policejních databází došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv.

[36] Jak bylo vysvětleno v § 28, ESLP nepokládá za konformní s Úmluvou, jestliže je ke snímání daktyloskopických otisků a odběrům buněčného materiálu (bukálnímu stěru) přistupováno paušálně, bez přihlédnutí k závažnosti trestného činu, z něhož je jednotlivec viněn. Žalobce se měl dopustit přečinu podle § 404 TrZ, který není násilné povahy a za který lze uložit trest odnětí svobody nejvýš na tři léta. V porovnání s trestnou činností, které se dopustili neúspěšní stěžovatelé u ESLP, jak je zmiňováno v § 29 této žaloby, jde o skutek banální jak co do výše trestu, jímž je žalobce reálně ohrožen, tak z hlediska jeho povahy: aniž by žalobce chtěl předjímat výsledek trestního řízení, přijít na veřejné shromáždění v tričce s domněle „závadovým“ symbolem lze stěží hodnotit jako jednání natolik nebezpečné, že by bylo třeba postupovat vůči žalobci jako vůči potenciálnímu pachateli další závažné trestné činnosti násilné nebo majetkové povahy.

[37] Vedení žalobcových osobních údajů v policejních informačních systémech a databasích není opatřením v demokratické společnosti nezbytným ve smyslu ustanovení čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

[38] Proto je žalobce oprávněn požadovat, aby soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního úřadu podle ustanovení § 87 odst. 2 SŘS rozsudkem určil, že provedený zásah, sejmutí žalobcových daktyloskopických otisků a provedení bukálního stěru, byl nezákonný, a protože důsledky tohoto zásahu ve formě evidence žalobcových osobních údajů v policejních databasích trvají, aby žalovanému zakázal v tomto porušování žalobcova práva pokračovat a přikázal mu, aby obnovil stav před zásahem, tzn. aby byly tyto osobní údaje neprodleně zlikvidovány.

III. Včasnost žaloby, příslušnost soudu a označení žalovaného

[39] K zásahu do žalobcových práv došlo dne 10. listopadu 2014, tato žaloba je tedy podávána ve lhůtě dvou měsíců ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 SŘS.

[40] Neboť zásah byl proveden Policií České republiky, jejíž presidium má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 SŘS je k projednání žaloby příslušný tento krajský soud.

[41] Žalovaným je v souladu s ustanovením § 83 SŘS ministerstvo vnitra.

IV. Závěrečný návrh

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání jeho žaloby vydal tento

r o z s u d e k :

1. U r č u j e se, že zásah spočívající v sejmutí žalobcových daktyloskopických otisků a provedení bukálního stěru, který dne 10. listopadu 2014 uskutečnilo 1. oddělení obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje v Mostě v souvislosti s trestním řízením vedeným pod č. j. KRPU-91174/TC-2014-040971-KP, byl nezákonný.

2. Žalovanému se **z a k a z u j e** pokračovat v porušování žalobcova práva a **p ř i k a z u j e** se mu, aby ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku zničil veškeré osobní údaje týkající se žalobce tímto zásahem získané nebo na jeho základě vytvořené a aby žalobci v téže lhůtě zaslal stejnopis úředního záznamu osvědčujícího, že se tak stalo.
3. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení, k rukám žalobcova právního zástupce.

V. Návrh na osvobození od soudního poplatku

[43] Žalobce je student bez pravidelného příjmu a majetku, proto žádá soud o přiznání

o s v o b o z e n í o d s o u d n í h o p o p l a t k u

ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 SŘS. Své poměry žalobce dokládá přiloženým potvrzením.

Důkaz: potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce – v příloze

V Brně dne 30. prosince 2014

L. R.

Seznam příloh:

1. *plná moc*
2. *závazný pokyn policejního presidenta č. 250/2013 ze dne 3. prosince 2013, o identifikačních úkonech (částečně znečitelněný)*
3. *závazný pokyn policejního presidenta č. 30/2005 ze dne 14. března 2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek*
4. *závazný pokyn policejního presidenta č. 215/2008 ze dne 31. prosince 2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů)*
5. *potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce*